

Arrest

nr. 275.334 van 18 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. DE BLOCK en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 februari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"A. D., A. R. A. (R.R.: [...])
nationaliteit: Irak
geboren te B. op [...] 2001
adres: [...]"*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgesteldereistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een bijlage 26 quinquies voor. Op dit document staat duidelijk vermeld dat dit document geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs is. Dit document is dus geen document zoals omschreven in de Omzendbrief van 21.06.07. De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteiten nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. De bijlage 26 betreft een attest dat haar verblijf dekt 02.12.2020, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft om, in casu tijdelijk, op het Belgisch grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft om, in casu tijdelijk, op het Belgisch grondgebied te verblijven.

De advocaat van betrokkene verklaart dat ze op het ogenblik van haar aanvraag een procedure in verband met haar verzoek tot internationale bescherming (VIB) lopende had. Echter besliste op 29.10.2020 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat haar VIB niet ontvankelijk was en derhalve was deze procedure afgesloten op het ogenblik van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis. Dit argument kan dus niet worden aangehaald als een geldige reden om betrokkene vrij te stellen van deze ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van de verdediging, van het beginsel van gelijkheid van de wapens, van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van het bestuur (hierna wet openbaarheid van bestuur), van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Ze licht het middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing verklaart dat verzoekers 9bis aanvraag dient te worden afgewezen nu zij onontvankelijk zou zijn omwille van de volgende redenen : [...]"

De artikelen 4 tot 6 van de wet openbaarheid van bestuur luiden als volgt :

"Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de

voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken. De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Art. 5. Inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd. Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft. De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6. [...]

§5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen."

Tegenpartij heeft, wat haar betreft, een rechtstreekse toegang tot het dossier van verzoeker, terwijl zijzelf een formele aanvraag tot inzage van het administratief dossier moet indienen om toegang te krijgen tot de elementen van zijn dossier, wat op zicht reeds een schending van het beginsel van gelijkheid der wapens uitmaakt.

Gelet op wat voorgaat mag er dan minstens van de verwerende partij worden verwacht dat zij een snelle opvolging vergt aan de aanvragen tot inzage van administratieve dossiers die haar worden gericht. Ter herinnering, de procedure van toegang tot de dossiers van de verwerende partij verloopt als volgt:

- 1) Een schriftelijke aanvraag moet worden gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 2) Indien de verwerende partij hier tijdig op antwoord (oftewel binnen de beroepstermijn), meldt ze schriftelijk aan verzoeker dat het dossier ter beschikking staat op de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 3) Een afspraak om het dossier persoonlijk te gaan afhalen moet dan nog worden vastgesteld, daar de dossiers noch per fax, noch per e-mail kunnen worden overgemaakt, zelfs niet aan advocaten van andere balies dan die van Brussel.

De procedure voor uw Raad is een procedure die voornamelijk schriftelijk is.

Dit houdt dus in dat het des te belangrijker is voor verzoeker om een snelle toegang te verkrijgen tot hun dossier, om na te gaan indien een beroep zich in concreto verantwoordt tegen een administratieve beslissing, en om het desgevallend verzoekschrift uitvoerig en compleet te kunnen opstellen.

De procedure voor uw Raad houdt inderdaad in dat verzoeker, na de indiening van het verzoekschrift, geen enkel nieuw argument meer kunnen invoeren, die zou blijken uit een administratief dossier die laattijdig werd overgemaakt.

Uw Raad mocht deze beginselen trouwens herhalen in een arrest ad. 12.07.2011 : [...]

"Deze rechtspraak dient terzake te worden toegepast, in de mate dat het verzoekschrift in nietigverklaring het voornamelijk en belangrijkste stuk van de rechtspleging is, waarin verzoeker hun argumenten moeten kunnen uiteenzetten.

Het feit dat huidig verzoekschrift ingediend is moeten worden zonder dat er voorafgaandelijk een inzage van het administratief dossier mogelijk is geweest, schendt in casu de beginselen en wettelijke bepalingen aangehaald in het middel, in het bijzonder het beginsel van gelijkheid der wapens en de rechten van de verdediging.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen en beginselen opgesomd in het middel en dient op grond hiervan te worden vernietigd."

1. Er dient te worden vermeden dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

4. Toepassing in concreto:

Overwegende dat de verzoekende partij per 14/11/2020 een regularisatieaanvraag heeft ingediend.

Overwegende dat zij zich op dat moment nog in een actieve asielprocedure bevond. Immers kon redelijkerwijze worden aangenomen dat de nieuwe elementen die verzoeker aanhaalde door het CGVS in overweging zouden worden genomen en dientengevolge een nieuwe asielprocedure vergoelijken.

Overwegende dat verzoekende partij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds in het bezit had gesteld van alle beschikbare identiteitsdocumenten die haar voorhanden waren.

Dat verzoeker bij haar aanvraag tot regularisatie derhalve enkel haar bijlage 25 quinquies heeft neergelegd teneinde haar identiteit te staven.

Overwegende dat door de tegenpartij op uiterlijk 21/02/2022 tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie werd besloten.

Dat de verwerende partij in onderhavige casu het heeft nagelaten om binnen een termijn van een jaar een beslissing te nemen.

Dat het wraakroepend is voor de verzoeker om te moeten vaststellen dat de tegenpartij na een termijn van niet minder dan anderhalf jaar tot de niet-ontvankelijkheid besluit omwille van het ontbreken van een louter identiteitsdocument.

Meer, dat de verzoekende partij in het bezit is van de vereiste identiteitsdocumenten en dat deze bovendien reeds zijn neergelegd geworden in het kader van de asielprocedure van de verzoekende partij. (stuk2).

Dat met andere woorden de Dienst Vreemdelingenzaken op eerste verzoek een kopie van het identiteitsdocument hadden kunnen bekomen via de ondergetekende raadsman van verzoeker.

Dat op die manier door de verzwerende partij bovendien evenmin rekening werd gehouden met het schooljaar dat door de verzoekende partij werd aangevat en eindigt in juni 2022.

Dat op deze manier de aspiraties van de verzoekende partij om te slagen in haar studies ernstig gefnuikt worden.

Dat van de verwerende partij kon worden verwacht - nu zij toch zeer lange termijnen hanteert om tot een beslissing te komen - dat zij op zijn minst tot het einde van het schooljaar zou wachten alvorens over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker bovendien niet in staat te -weten welke elementen verwerende partij in rekening heeft genomen aangezien zij geen toegang heeft gehad tot haar administratief dossier (zie supra) .

Hoewel verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt, kan deze niet op een willekeurige wijze worden uitgeoefend. Indien verwerende partij bijkomende informatie wenste te verkrijgen, diende hij deze aan verzoeker te vragen.

Dat verwerende partij zich bij haar beoordeling moet plaatsen op het moment van de aanvraag. Dat op dat moment inderdaad geen sprake meer was van een actieve asielprocedure in hoofde van de verzoekende partij en dat de "bijlage 25 quinquies" in casu geen toereikend identiteitsdocument meer was.

Doch, dat niets haar belet om bijkomende informatie op te vragen alvorens over te gaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid na een periode van niet minder dan anderhalf jaar na de aanvraag. Dit te meer omdat de tegenpartij met een eenvoudige verzoek via e-mail in het bezit kon worden gesteld van de vereiste documenten.

Dat dergelijke besluitname, gelet op de precaire situatie van de verzoekende partij, als volledig disproportioneel dient te worden beschouwd.

Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat verzoeker haar verzoek tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden ontvankelijk en gegrond verklaard."

Verzoekster citeert eerst de artikelen 4, 5 en 6 § 5 van de wet openbaarheid bestuur. Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde een rechtstreekse toegang heeft tot haar dossier, terwijl zij een formele aanvraag tot inzage van het administratief dossier moet indienen om toegang te krijgen tot elementen van haar dossier. Dit maakt volgens verzoekster reeds een schending uit van het beginsel van gelijkheid der wapens. Minstens meent verzoekster dat de gemachtigde een snelle opvolging moet geven aan de aanvragen tot inzage van het administratief dossier. Verzoekster licht de procedure van toegang tot de dossiers toe en wijst erop dat de procedure voor de Raad voornamelijk schriftelijk is. Bijgevolg is het des te belangrijk dat een verzoekende partij snel toegang krijgt tot het dossier teneinde na te gaan of een beroep verantwoord is en om het beroep desgevallend uitvoerig en compleet te kunnen opstellen. Vervolgens citeert verzoekster uit een arrest van de Raad aangaande de rechten van verdediging. Verzoekster stelt dat het feit dat haar verzoekschrift moest ingediend worden zonder dat er voorafgaandelijk een inzage in het administratief dossier mogelijk is geweest, het beginsel van de gelijkheid der wapens en de rechten van verdediging schendt. Verder geeft verzoekster een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht en het verbod van willekeur.

Concreet stelt verzoekster dat zij zich, op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag nog in een actieve procedure om internationale bescherming bevond. Ze meent dat redelijkerwijs kon aangenomen worden dat de nieuwe elementen die ze aanhaalde in overweging zouden worden genomen en een nieuwe procedure zouden verantwoorden. Ze wijst erop dat de gemachtigde reeds in het bezit was van alle beschikbare identiteitsdocumenten, zodat ze bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel de bijlage 25(sic) quinquies heeft voorgelegd teneinde haar identiteit te staven. Verzoekster vervolgt dat het voor haar wraakroepend is dat de gemachtigde er anderhalf jaar heeft over gedaan om vast te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is omdat een identiteitsdocument zou ontbreken. Des te meer nu de gemachtigde in het bezit is van de vereiste identiteitsdocumenten die werden neergelegd in het kader van de procedure om internationale bescherming. De gemachtigde had op het eerste verzoek een kopie van het identiteitsdocument kunnen bekomen en heeft nagelaten

rekening te houden met het schooljaar dat eindigt in juni 2022. Volgens verzoekster werden haar aspiraties om te slagen voor haar schooljaar bijgevolg ernstig gefnuikt. Nu de gemachtigde toch zoveel tijd neemt voor zijn beslissing, had hij volgens verzoekster moeten wachten tot het einde van het schooljaar.

Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid niet willekeurig mag uitoefenen en aldus bijkomende informatie had moeten vragen. Verder bevestigt verzoekster evenwel zelf dat op het ogenblik van de aanvraag er inderdaad geen sprake meer was van een internationale beschermingsprocedure en dat de bijlage 25 (sic) quinquies geen toereikend identiteitsdocument meer was. Maar ze herhaalt dat niets de gemachtigde belemmerde binnen die periode van anderhalf jaar bijkomende informatie op te vragen, zodat hij met een eenvoudige e-mail in het bezit kon worden gesteld van de nodige documenten. Een dergelijk gedrag acht verzoekster volledig disproportioneel.

Beoordeling

Wat betreft het eerste onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de artikelen 4 tot 6 van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur, de rechten van verdediging en de gelijkheid der wapens kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zich heeft beperkt tot een zuiver theoretisch betoog. Zij stelt wel dat zij het verzoekschrift heeft moeten opstellen zonder dat er voorafgaandelijk inzage van het administratief dossier mogelijk is geweest, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat zij een schriftelijke aanvraag heeft gericht aan de gemachtigde ter inzage of overmaken van het administratief dossier. Zij voegt dienaangaande niets bij haar verzoekschrift en er blijkt ook geen dergelijk verzoek uit het administratief dossier dat niet ingewilligd zou zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder blijkt evenmin dat verzoekster na het indienen van het verzoekschrift op de Raad inzage zou gevraagd hebben in het dossier. Verweerder wijst er in de nota immers terecht op dat mocht informatie blijken uit het administratief dossier dat verzoekster nog niet kon kennen ten tijde van het indienen van het verzoekschrift, zij dit wel op ontvankelijke wijze kan aanvoeren ter zitting als de grondslag van het middel pas na inzage van het administratief dossier aan het licht kon komen. Waar verweerder in de nota stelt dat het beginsel van de rechten van verdediging niet van toepassing is op een administratieve procedure en daarbij verwijst naar zeer oude rechtspraak van de Raad, kan hij niet gevolgd worden. Verweerder gaat aan de rechtsontwikkeling volkomen voorbij, doch de Raad herhaalt dat verzoekster op geen enkele concrete manier heeft aangetoond dat haar rechten van verdediging werden gekrenkt nu zij op geen enkele manier aantoont enige stap te hebben gezet om inzage in het administratief dossier te bekomen.

Verder kan de Raad de theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht en het verbod van willekeur volgen.

Het onderzoek naar deze beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, (B.S. 4 juli 2007) (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omsendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: *"Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007"*.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier en uit de stukken die bij haar aanvraag zijn gevoegd, blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel een bijlage 26quinquies heeft gevoegd. Op dit attest staat bovendien uitdrukkelijk vermeld: *"dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs"*, zoals de gemachtigde motiveert. Bijgevolg heeft verzoekster bij haar aanvraag geen identiteitsdocument gevoegd.

Verzoekster stelde in haar 9bis-aanvraag en in het begin van haar betoog onder "toepassing in concreto" in het verzoekschrift evenwel dat ze zich bevond in een lopende asielprocedure, waarbij ze dus doelt op de vrijstellingsbepaling. Echter, zoals de gemachtigde in zijn beslissing motiveert, blijkt echter dat het volgend verzoek om internationale bescherming, dat verzoekster indiende op 2 september 2020, niet-ontvankelijk werd verklaard op 29 oktober 2020 op grond van artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet omdat na onderzoek, volgens het CGVS, geen nieuwe elementen of feiten waren aangetoond die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor een erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Deze beslissing werd dezelfde dag per aangetekende zending ter kennis gebracht. Er blijkt niet dat verzoekster deze beslissing voor de Raad heeft aangevochten. Bijgevolg was verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar 9bis-aanvraag, zijnde op 17 november 2020 niet in de situatie van een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen. Verzoekster geeft dit zelf ook toe verder in het verzoekschrift waar ze zelf stelt dat zij op het moment van de 9bis-aanvraag niet meer in een actieve asielprocedure was waardoor de bijlage 26quinquies geen toereikend identiteitsdocument meer was. Bijgevolg viel verzoekster niet onder de vrijstellingsbepaling.

Verzoekster stelt evenwel dat zij de gemachtigde reeds in het bezit had gesteld van alle beschikbare identiteitsdocumenten die haar voorhanden waren, zij doelt op de identiteitsdocumenten die ze heeft

voorgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de beslissing van het CGVS van 26 september 2019, naar aanleiding van een eerder verzoek om internationale bescherming, blijkt dat verzoekster inderdaad haar origineel paspoort, haar (originele) identiteitskaart en kopieën van een nationaliteitsbewijs had voorgelegd. Het administratief dossier bevat ook een kopie van verzoekster haar paspoort.

Echter, de Raad kan niet anders dan vaststellen dat punt II.C.1.b) van de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 als volgt stelt:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.*

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag. (eigen onderlijnen)”

Bijgevolg kon de gemachtigde conform deze ministeriële omzendbrief verwachten dat een kopie van het identiteitsdocument zou opgenomen geweest zijn in de verblijfsaanvraag, quod non in casu.

Waar verzoekster herhaaldelijk stelt dat de gemachtigde in de mogelijkheid was om, in het anderhalf jaar tussen de aanvraag en de bestreden beslissing, eenvoudig te verzoeken om een identiteitsdocument, kan de Raad wederom verwijzen naar de voormelde omzendbrief waaruit blijkt dat het identiteitsdocument moet opgenomen zijn in de verblijfsaanvraag. De bewijslast ligt dan ook bij verzoekster die zelf dient aan te tonen aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vermelde vereisten te voldoen. De gemachtigde is er niet toe gehouden navraag te doen.

Waar verzoekster verder stelt dat de gemachtigde, gezien haar lopende schooljaar en aspiraties om te slagen beter had gewacht tot het einde van het schooljaar om de beslissing te nemen, blijkt nergens in de regelgeving dat de gemachtigde zou gebonden zijn aan een termijn waarbinnen hij de beslissing over een 9bis-aanvraag moet nemen. De Raad erkent dat ruim een jaar de tijd nemen voor de huidige beslissing, die geen complexe zaak betreft, veel is maar dit houdt niet in dat bijgevolg de gemachtigde niet langer kon vaststellen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de gemachtigde heeft nagelaten bijkomende informatie te verkrijgen, houdt evenmin een willekeurige uitoefening van de discretionaire bevoegdheid of een disproportioneel handelen in, zoals verzoekster voorhoudt, aangezien de bewijslast bij verzoekster ligt.

Een schending van de rechten van de verdediging, van het beginsel van gelijkheid van de wapens, van de artikelen 4 tot 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van het bestuur, van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het verbod van willekeur blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

A. MAES